

de yngste Klasser kun anvendt til bibelhistorisk Undervisning, og i de ældste Klasser er der altsaa 3 Timer ugentlig, som deles mellem Lærebog og Bibelhistorie. Der bliver altsaa i det højeste anvendt 2 Timer ugentlig paa Lærebogsundervisningen i ældste Klasse og ikke 2 Timer daglig. Det ærede Medlem paastod ogsaa, at Fritænkteri ofte kom af Lærebogsundervisningen, som den drives omkring paa Landet. Jeg tror ikke, at Fritænkteriet kommer fra Landet, og det tror jeg, alle ville indrømme, at paa Landet har Fritænkteriet ikke sit egentlige Hjem. Jeg for mit Vedkommende kan ikke indse, hvorledes der kan indvendes noget imod, at Eleverne ved Seminarierne ogsaa faa Døvelse i den dogmatiste Del af Religionsundervisningen, da jeg ikke antager, at Forstanderen vil tillade, at de begynde i de allerførste Aar dermed, men at det navnlig vil blive i det sidste Aar. Naar de under en dygtig Lærers Vejledning blive forberedte, maatte en eller to Dage i Forvejen i det, de skulle tale med Børnene om, hvorledes kan det saa blive et Stuepild, og hvorledes kunne Børnene saa forkuldres? Det kan jeg ikke forstaa. Det vilde jo være meget værre, om Eleverne sendtes ud i Livet og fik en Stoleuden at have den allermindste Døvelse. Saa kan man tænke sig, at Børnene blive forkuldrede ved Undervisning af Folk, som ingenting have lært af det, de nu skulle meddele, eller ikke have nogen Døvelse i at undervise i det, som de nu skulle undervise i. Jeg tillader mig derfor at anbefale ærede Medlemmer af Tinget at stemme imod Vædringsforslag Nr. 1 til § 1. I øvrigt skal jeg henholde mig til, hvad den ærede sidste Taler har udtalt for lidt siden.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): De af hele Udvalget stillede Forslag kan jeg tiltræde, om end for nogle Vedkommende med nogen Betænkelse og naturligvis uden Renskab til, hvad det andet Ting maatte sige til det. De under Nr. 2 og 3 stillede Forslag har jeg slet ingen Betænkelse ved. Jeg anerkender Tanken i det under Nr. 4 stillede Forslag. Jeg har den Betænkelse ved det, at det let kan medføre noget Tidsspilde, naar det netop skal være „Dagen forud“, idet den tilbørlige Tid ogsaa kunde vindes, inden at det just behøvede at være Dagen forud; jeg tror, at det vilde være heldigere, om der havde staaet: „saa vidt muligt Dagen forud“, men det bliver i hvert Tilfælde noget underordnet. Vædringsforslagene under Nr. 5 og 6 har jeg ikke noget at bemærke til. Med Hensyn til Vædringsfor-

slaget under Nr. 7 har jeg heller ikke nogen Indvending at gøre, thi min Stilling til Paragraffen bliver ikke forandret ved at: „m. m.“ flyttes. Den Stilling angav jeg jo under den forrige Behandling derhen, at det slet ikke var tænkt at skulle lægges ind i Paragraffen, at der paa nogen Maade skulde berøve de private Seminarier den fulde Frihed med Hensyn til Lærervalget, men at det kun var Meningen, at det maatte siges at ligge i Paragraffen, at et vist Minimum, et vist Lavmaal med Hensyn til Lærerpersonalet naturligvis maa være fyldestgjort, inden der kan gives Anerkendelse, at Lærerne f. Eks. maa være voksne Personer, maa have nogle Kvalifikationer, ikke være straffede o. s. v., men det bliver som sagt ikke forandret, saa jeg har ikke noget imod, at dette Vædringsforslag under Nr. 7 vedtages. — Vædringsforslaget under Nr. 8 har jeg for mit Vedkommende Betænkelse ved. Jeg kan ikke skønne, at der kan være nogen virkelig Trang til disse ikke anerkendte Privatseminarier, som jo dog skulle fyldestgøre visse Betingelser, nemlig de væsentligste udvortes Betingelser, som Lovens overhovedet kræver af Privatseminarier. Jeg tror ikke, at der kan være nogen virkelig Trang til Bestemmelsen, og jeg er ikke sikker paa, at den ikke kan medføre Ulemper. Imidlertid skal jeg indskrænke mig hertil og ikke lægge nogen videre Vægt paa min Betænkelse; da hele Udvalget har indstillet det, vil det jo efter al Sandsynlighed blive vedtaget, og under den Forudsætning, at det andet Ting ikke gør nogen Vanskelighed ved en saadan Bestemmelse, skal jeg heller ikke gøre det. Endelig har hele Udvalget stillet et Vædringsforslag under Nr. 10 angaaende den Hjælp, som blev vedtaget her ved anden Behandling til private Seminarier med Hensyn til Elevernes Oplæring i praktisk Stolegering. Jeg erkender, at Forslaget, som det nu foreligger, er en Forbedring, navnlig i den Retning, at det ikke giver ethvert Seminarium det ufravigelige Tilfald om at erholde et bestemt Beløb men tillader at individualisere, tillader at tage Hensyn til, at et Seminarium kan trænge mindre eller slet ikke, et andet kan trænge mere og maatte ud over det Beløb, som tidligere var sat som Maksimum, medens jeg nu forstaaer det saaledes, at der er et Maksimum, beregnet saaledes: 1,200 Kr. pr. Seminarium, og videre kan Tilskuddet ikke gaa, men at det for øvrigt maa rette sig efter det individuelle Forhold. Det er en Forbedring, og jeg vil for mit personlige Vedkommende ikke have noget imod, at det bliver vedtaget; hvorvidt det vil ske i det andet Ting, har jeg ingen